

LUKU 1: ANN (!)* Vilhelm istui penkillä veistelemässä puupalikkaa. Välistä hän rapsutti rehottamaan päässyttä sänkeään tai puhalsi piipustaan uusia savurenkaita katonrajaan. Yllään miehellä oli kauhtunut puuvillapaita ja kuluneet säkkikankaiset housut. Hän näytti siltä kuin olisi kulkenut vuosikaudet samoissa vaatteissa pesemättä niitä siinä välissä kovinkaan usein. Tukka oli ainoa, josta saattoi nähdä, että Vilhelm todella välitti ulkonäöstään: huolellisesti taakse kammattu, juuri sellainen kuin hienoilla aatelisherroilla. Puunsäleitä oli ehtinyt kerääntyä olohuoneen nurkkaan aika pino. Kerran puolessa vuodessa rahdattiin puunsäleet metsänreunaan, mihin ne sitten maatuivat. Vilhelm, tuttavallisemmin Ville, ei tosiaan rypenyt rahassa. Sen näköinen oli tuo aikoinaan soma punamullalla punaiseksi tehty talo, jossa mies asui. Ulkoseinien laudoitus oli päässyt rapistumaan pahasti. Kohti joenrantaa viettävä puutarha rehotti hoitamattomana. Rehellisesti sanoen se oli oikea viidakko. Talon sisälläkin kaikki oli aataminaikaista ja veteli viimeisiään. Karkeista puulaudoista kasatut vuoteet natisivat, olkipatjat kaipasivat uutta täytettä, lattioita peittivät kynityt kuusenoksat ja harmaantuneet oljet. Arkihuoneissa oli hämärää, joskus harvoin kynttilävalaistus. Savuhormi oli jäänyt nuohoamatta monena vuotena. Pölykoirat viihtyivät nurkissa ja saivat rauhassa niihin pesiä. Koko taloutta Vilhelm yritti huoltaa yksin, mutta ikä alkoi painaa hänen harteitaan kumaraan ja verottaa hänen lihasvoimiaan. Yönsä mies nukkui huonosti, heräili tuon tuosta. Muutaman kerran viikossa Vilhelm matkasi apostolinkyydillä kylään auttamaan seppää työssään. Työstä hän palasi hyvin myöhään illalla, kun ensimmäiset tähdet syttyivät taivaalle. Vilhelm veisteli puunkappaleensa loppuun ja heitti sen sitten nurkkaan. Hän kumartui kopauttamaan piipustaan tuhkat pois ja laski sen kiikkerälle pöydälle penkin edessä. Hän kohottautui istumaan ryhdikkäästi. Miehen katse oli tyhjä, surullinen. Hänellä oli tummat varjot silmiensä alla. Näin ne päivät kuluivat yksin penkillä istuessa. Oli Vilhelmillä tytär, Ava nimeltään, kovasti äitinsä näköinen. Useimmiten Ava valmisti laihat ateriat ja yritti siivota paikkoja sen verran kuin kahdentoista vanha tyttö nyt pystyy. Ei Avasta ollut Vilhelmille lohduksi hänen iäisessä ikävässään. Oli tullut kuluneeksi kymmenen vuotta siitä, kun Vilhelmin rakas vaimo katosi surkeassa onnettomuudessa. Vilhelm ei ollut unohtanut sitä, eikä tulisi unohtamaan. Se päivä suisti hänet tylsään ja värittömään elämään, jonka joka päivä oli suruntäyteinen. Viimeiset sanat, jotka Vilhelm muisti sanoneensa vaimolleen, kuuluivat: ”Ole sitten varovainen.” Koko illan hän rauhoitteli parkuvaa pikku Avaa ja odotteli Annia saapuvaksi. Ann ei koskaan palannut. Ann oli lähtenyt talontakaiseen metsään sienestämään. Niin hän ainakin oli sanonut. Kun Vilhelm kävi myöhemmin tutkimassa polun, jota pitki hän oli huomannut vaimonsa jalanjälkien rinnalla toiset, matalammat ja pienemmät. Ketun jalanjäljet. Jäljet kulkivat rinnakkain aina suurelle kivelle saakka, missä ne sekoittuivat toisiinsa, aivan kuin Ann ja kettu olisivat kävelleet ympyrää – tai tapelleet. Paikalta Vilhelm löysi myös vaimonsa hiuksia ja tämän villapaidan, joka oli aivan mutainen. Vilhelm uskoi, että hänen vaimonsa oli kuollut. Mitään muuta vaihtoehtoa ei ollut. Sen takia hän asetti katoamisen vuosipäivänä Annin valokuvan kunniapaikalle olohuoneen pöydälle ja sytytti sen eteen kynttilän. Kun hän katseli nuorta, nauravaa Annia haalistuneessa miniatyyrimuotokuvassa, kyynelät pyrkivät hänen silmiinsä. Vilhelm tapasi Annin ensimmäisen kerran kahdeksantoista vuotta sitten. Se oli kaunis, syksyinen päivä – sellaisena Vilhelm sen ainakin muisti. Siihen aikaan hän kulki metsiä jousensa ja nuoliviinen kanssa. Hän metsästi riistaa, kyni eläimet ja myi lihan pilkkahintaan kylän lihamestarille. Erään polun risteyksestä Vilhelm tapasi tajuttoman naisen, jolla oli kalliit vaatteet yllään. Nainen ei voinut olla tšekäläisiä, sillä hän oli pukeutunut ilmaviin, kevyisiin vaatteisiin. Vilhelm kantoi naisen taloonsa ja hoivasi tätä, kunnes tämän voimat palasivat. Nainen sanoi nimekseen Ann. Vähä vähältä nuoret tutustuivat toisiinsa. Vilhelm ei koskaan saanut selville, mistä Ann oli peräisin, mutta tärkeintä oli, että Ann tunsivat olevansa

turvassa Vilhelmin luona. Näin hän oli aina sanonut. Vilhelm muisti elävästi sen, miltä Ann oli näyttänyt päivänä, jona he lupautuivat toisilleen – eivät kylän kirkossa, sillä se olisi nostattanut kylällä meteliä. Naida nyt metsästä löydetty muukalainen! Ties vaikka olisi vieraan vallan vakooja. Nuoripari tyytyi elämään yhdessä solmimatta avioliittoa. Eihän kenenkään siitä tarvinnut tietää. Annilla oli tuollaiset yönmustat silkkiset hiukset, joita ylsivät lanteille saakka. Hänen ihonsa oli kalpea kuin lumi ja silmänsä siniset kuin sulava jää kirkasta taivasta vasten. Kun Ann hymyili leveästi, hänen vasempaan suupieleensä ilmestyi hymykuoppa. Tämä pieni epäsovinnaisuus muuten niin täydellisen kauniissa kasvoissa teki Annista liki jumalattaren Vilhelmin silmissä. Puvun runsaat röyhelöt vain korostivat hänen siroja, keijukaismaisia piirteitään. Tässä Ava oli tullut äitiinsä. Vilhelm useimmiten väisti katsomasta tytärtään, sillä tämä oli kuin ilmetty äitinsä, joskin hyvin paljon nuorempi. Avan pitkissä yönmustissa hiuksissa oli myös aavistus isän ruskeaa hiussävyä. Jollain salaisella, kierolla tavalla Vilhelm ajatteli, että hänen vaimonsa katoaminen liittyi jotenkin Ava-parkaan. Avaan, joka oli niin läpikotaisin hyvä, ettei karpästäkään voinut tappaa. Vilhelm yritti kuvitella, ettei hänellä ollut tytärtä, mutta se oli mahdotonta niinä hetkinä, kun Ava sulki hänet hellään halaukseen. Vilhelm kadehti tytärtään mutta samalla myös pelkäsi. Se pieni kiero ja kavala ääni hänen sisällään kuiski taas, että kaikki johtui Avasta. Vilhelm oli taipuvainen uskomaan ääntä. *Huutomerkki luvun nimen perässä tarkoittaa, että luvussa on vielä jotain korjattavaa... Aivan, se tais olla se, että tää sijoittuukin menneeseen